

İLK
Kitap
yayınevi

Araf
Filiz Avcı

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Hilal Kılıç

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Haziran 2025

ISBN: 978-625-5896-43-8

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ARAF

Filiz Avcı

Arafta kalmış bir aşk hikâyesi...

ARAF 1

Yedi

Ümitsiz ümitsiz yürüyorken soğakta sana rastladım.
O durgun, o solgun, o renksiz dünyama renk verdin,
Canıma can kattın, beni sevindirdin...
Aşkımızı duyanlar sevindi,
"Aman ha! Nazar değmesin." dedi.
Yıllarca aynı yastığa baş koyduk,
Niye böyle ayrılık?
Niye böyle yalnızlık?
Biz birbirimize ne kadar da alışmıştık...

İnan bana, aşklardan geriye kalan o minik hatıralar;
Yakar, içini yakar.
Bir avuç gözyaşı akar, gözünden akar.
Utanç duyguların birden azar, coşar.
Yâr, bizi ayrılık parçalar.
İşte o an, ben yaşayamam.
Yâr, sensiz ben ölürüm,
Diri diri mezara gömülürüm.
Ölürüm...

İLK İŞARET

İnce ince yağın yağmurun altında, uzun yıllar boyu uzak kaldığı İstanbul'un havasına karışmış araçlardan yayılan egzoz ve bacalardan tüten yoğun kömür kokusunu hasretle ciğerlerine çekip elleri cebinde, Arnavut kaldırımli taş sokaklarda usul usul yürüyordu. Yaklaşmakta olduğu sokağın köşesindeki eski cumbalı ahşap binanın yıkılıp, yerine modern mimariyle yapılmış Fransız balkonlu beton binayı görünce yanlış sokakta olduğu düşüncesine kapıldı bir an. Sigarasından derin bir nefes çekti, ardından öfkeyle yere fırlattı. Yanmaya devam eden sigarayı söndüğünden iyice emin olana kadar ayakkabısının ucuyla ezip, yıllar önce koşar adımlarla gittiği köşedeki üç katlı toz pembe apartmanın üçüncü katına doğru derin bir iç geçirerek uzun uzun baktı. Soluk sarı ışıkları yanıyordu evin. “Muhtemelen evde olmalı.” diye düşündü içten içe evde olmasını umut ederken. Geniş gövdeli dut ağacının dibinde durmuş, “Benim bunca

zaman sonra burada ne işim var?” dercesine, şaşkın şaşkın etrafına bakınırken insanın içini titreten bu soğuk İstanbul akşamına ışınlanmış bir zaman yolcusu gibi hissetti kendini. Oysa daha bu sabah Mekke’den Amerika’ya uçuyordu. Çok değil, iki ay evvel ise İngiltere’nin en önemli anıtlarından olan Stonehenge’teki devasa taşları merakla inceliyor ve o dönemde yaşamış insanları anlamaya çalışıyordu. “Günümüzde Amerika Ay’a ilk ayak basan devlet olmakla övünürken eski çağlarda yaşamış insanların övünç kaynağı ise gökyüzündeki gezegen ve çeşitli sabit yıldız konumlarını kullanarak dünyanın çeşitli yerlerine diktikleri bu devasa taşlar olsa gerek.” diyordu.

Stonehenge’te katıldığı bir turda kamp kurdukları gece yakılan ateşin etrafında toplanıp şarkılar söylemiş, dans etmişlerdi. Ardından marshmallowları ateşte ısıtmışlardı. Alman uyruklu ve henüz on sekiz yaşlarında olan Helga adlı kız, ateşte iyice eriyip, sakız kıvamına gelen marshmallowunu ağzında çiğnerken, tur rehberi David’e gökyüzünü işaret ederek sordu:

“Tepemizde grup hâlinde parlayan şu yıldızların ismi ne?”

Bulutsuz, gece mavisi gökyüzünde parlayan milyarlarca yıldız arasında “Hangileri?” diye sordu David.

“Onlar işte... Şu kepçeyi andıran yıldızlar.”

“Pleiades. Yedi Kız Kardeş...”

“Yedi kız kardeş mi?”

“Evet. Mitolojik hikâyelerden dolayı bu isim verilmiştir onlara. Boğa takımyıldızında yer alır ve Dünya’ya en yakın açık yıldız kümesi olarak bilinirler. Yunan mitolojisinde Pleione ve Atlas’ın kızları olarak geçer: Maia, Electra, Taygete, Alcyone, Celaeno, Asterope ve Merope. Çok güzel olduklarına inanılır. Bu yıldızlar, ekinlerin olgunlaşma dönemlerinde ve deniz mevsiminde görünürmüş.”

“Ama ben altı tane görüyorum. Bakın, altı tane değil mi? Bir... İki... Üç... Dört... Beş... Altı.”

“Ah, o Merope. En küçük kız kardeş. Diğer kız kardeşlerin hepsi tanrılara eş olurken o...”

“Bir ölümlüyü mü seçmiş?” diye David’in sözünü kesti İtalyan kız Tina.

“Ne romantik ama...” diye atıldı Avusturya’dan gelen bir diğer kız.

“Merope’nin ölümlü olduğu için ışığın diğerlerine nazaran daha sönük olduğu düşünülüyor. Altında büyük bir aşk hikâyesi aramaya gerek var mı? Diyelim ki o, ölümsüzlük yerine aşkı seçti. Ama bakın, diğerleri parıl parıl ışık saçarken o maalesef sönük kaldı.”

“Ama öyle deme, David. Aşk her yerde ve hayatın her anında...” dedi Helga.

“Bilemem... Ben pek inanmam aşk denen duyguya. Zira aşk, beraberinde büyük fedakârlık ve zorlukları da getirir.”

“Her aşk illa sınanacak yani.”

“Aynen, Helga. Çok doğru. Aşk eşittir sınav.”

Gruptaki herkes hep bir ağızdan gülmeye başladı, Sahir de dâhil. Lakin “aşk” denince aklına yıllar önce tanıdığı biri geldi. Ve ona verdiği söz.

Yedi Kız Kardeş... Yoksa bu bir işaret miydi? Evrenden bir mesaj... Tam da ruhani bir yolculuğa çıktığı bugünlerde... Issızlığın ve sessizliğin ortasında... Alman bir kadının merakla gökyüzünü işaret ederek tur rehberine sorduğu o yıldız kümesi...

“Yedi yıl... Aman Allah'ım! İki ay sonra neredeyse yedi yıl dolmuş olacak. Onca zaman nasıl da hızla geçmiş böyle?” dedi içinden Sahir korku dolu gözlerle etrafına bakınırken.

Sokağın tam ortasındaki tombik bakkal, yanındaki yufkacı Rasim, köşebaşında sarmaşıklarla çevrili kahvehane artık yoktu. Yerlerine züccaciye, börekçi, mobilyacı gibi dükânlar açılmıştı.

“Sahi, kaç yıl oldu ben buralara gelmeyi? Bu sokaktan neşe içinde geçip Ayris’i kapının önünde heyecanla beklemeyeli?”

İstanbul’dan gideli kaç yıl olmuştu sahiden?

Yıllar önce ılık bir bahar günü Atatürk Havalimanından kalkan uçağın küçük penceresinden son kez baktığının farkındaydı bu yere. Gider ve dönüşü olur muydu, kim bilir... Ayris’e verdiği sözün de farkındaydı lakin oraya geri dönerse bir daha Ayris’e ulaşması mümkün olmayacaktı.

Saatler süren sıkıcı yolculuğun ardından uçak alana indikten birkaç saat sonra yıllar önce terk ettiği evin önünde buldu kendini. Büyük demir kapının sürgüsü ağır ağır açılırken güvenlik kulübesindeki görevli “Mr. Sahir... Welcome, welcome!” diye karşıladı dört yıldır göremediği evin küçük beyini.

Sahir buralardan ayrıralı uzun zaman olmuştu ama belli ki pek bir şey değişmemişti. Sarmaşıklı kemerin altından eve doğru ilerlerken İstanbul’daki küçük mütevazı apartman dairesini hatırladı özlemle.

“İşte, Sahir Bey... Tekrar buradasın. Namıdiğer, Melekler Şehri’ndeki mütevazı evinde. Onlarca dönüm arazi üzerine kurulu... 1925’ten kalma, Viktorya Dönemi mimarisiyle inşa edilmiş... İnsanların birbirlerine parmakla gösterdiği,

bir zamanlar en görkemli ve lüks partilerin verildiği göz alıcı Los Angeles köşküne hoş geldin... Çocukken arka bahçedeki sarmaşık labirentinde defalarca kaybolduğun... Dokuz defa ölüm tehlikesi atlatınca evdeki çalışanlar tarafından ‘dokuz canlı’ ilan edildiğin... Evin her defasında dört ayak üstüne düşen minik kedisi, anne ve babasının ise şımarık ve biricik oğlu, prensi olduğun o evdesin işte.”

Geniş beyaz mermer merdivenleri tırmanırken isteksizce, hayli yorgun ve üzgün görünen annesi belirdi kapıda.

“Oğlum! Sahir’im...”

Öyle sıkı sarıldı ki boynuna Sahir bir an için boğulacağını hissetti. Hizmetliler koşup, elindeki çantaları alıp, üst kat-taki odasına doğru götürürken Sahir de annesiyle oturma odasına geçti.

Annesi, karşısında duran oğlunu özlemle baştan aşağı dikkatle süzerek “Oğlum, epey zayıflamışsın. Kim bilir oralarda ne hâllerdeydin...” diye başladı söze.

“İyiydim, anne... Sandığın gibi öyle kötü bir durum yoktu. Hem... Türkler çok cana yakındır. Okul arkadaşlarım da çok iyi insanlardı.”

“Sen hizmetlilerle büyüdün... Bir dediğin iki edilmedi bu zamana kadar. Oralarda sana hizmet edebilecek kimse var

myıdı? Hem öyle apar topar kaçır gibi gittin. Bak, babanı da kaybettik...”

“Ne! Babam öldü mü?”

“Ahhh... Evet, oğlum. Dün sabah kaybettik.” dedi annesi ağlamaklı bir ses tonuyla.

“Oysa vedalaşmadık bile...”

“Çok hastaydı zaten. Doktorlar ‘Kurtuldu acılarından.’ dedi.”

“Demek onu son defa görmek bile nasip olmadı bana.”

Ertesi gün İslami usullere uygun, sade bir cenaze törenin ardından gözyaşı ve pişmanlık içinde babasını toprağa vermiş; ardından da acısını kalbine gömüp tek varisi olduğu emlak şirketinin başına geçmek zorunda kalmıştı.

“Acımı yaşamak bile nasip olmadı bana.” dedi odasındaki 18. yüzyıldan kalma altın varaklı duvardan tavana kadar uzanan antika aynaya bakarken yaşlı gözlerle.

“Ahhh, baba... Demek seni böyle uğurlamak vardı ebedi istirahatine. Oysa daha birkaç yıl öncesine kadar basketbol oynar, ata binerdik.”

Babasının son bir ay sağlık durumu iyice kötüye gidince birikmiş işler ve borçlarla uğraşmak da hliyle annesine kalmıştı. Tüm bu işlerle uğraşıp, kötüye giden mali durumları annesiyle halletmeye uğraşırken, Los Angeles’a geledi iki ay geçtiğini fark ettiğinde, Ayris’i arayıp özür dilemek istemişti. Ancak ev telefonuna cevap veren olmamıştı. Sahir defalarca aramasına ve mektup yollamasına rağmen Ayris’ten hiçbir haber alamıyordu. Üniversitedeki arkadaşlarına ulaşarak evine gitmelerini istedi. Ertesi hafta Ayris’in evine giden arkadaşları evde kimseyi bulamadıklarını ancak komşulardan Ayris’in büyük bir kaza geçirdiğini öğrendiklerini söylediler. Bunun zerine Sahir, bir an önce İstanbul’a dönmek istedi.

Ertesi sabah yola çıkacağını söyledi annesine. Tüm karşı çıkmalarına rağmen...

“Bir defa gittin... Dört yıl boyunca ne aradın ne de sordun, Sahir. Hem bu Ayris de kim? Kime sordun evlenmek için? Kimden izin aldın?”

“Ben seviyordum ve evlendim. Bu benim hayatım. O şimdi hasta ve ona ne olduğunu dahi bilemiyorum. Onu orada yalnız bırakamam, anne. Gitmeliyim.”

“Peki ya iç ne olacak? Ben tek başıma üstesinden gelemem.”